

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) NR. 625/2014 AL COMISIEI**din 13 martie 2014****de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului prin intermediul unor standarde tehnice de reglementare care specifică cerințele aplicabile instituțiilor care acționează în calitate de investitori, sponsori, creditorii inițiali și inițiatorii în ceea ce privește expunerile la riscul de credit transferat****(Text cu relevanță pentru SEE)**

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ⁽¹⁾, în special articolul 410 alineatul (2),

întrucât:

- (1) Reținerea unui interes economic urmărește alinierea intereselor între părțile care transferă și, respectiv, își asumă riscul de credit al expunerilor securitizate. În cazul în care o entitate își securitizează propriile datorii, alinierea intereselor se stabilește automat, indiferent dacă debitorul final își garantează sau nu datoria. În cazul în care este evident faptul că riscul de credit revine inițiatorului, reținerea interesului de către acesta nu este necesară și nu ar îmbunătăți poziția preexistentă.
- (2) Este necesar să se clarifice situațiile în care se consideră că are loc o expunere la riscul de credit transferat cu referire la anumite cazuri specifice în care instituțiile, acționând în altă calitate decât cea de inițiator, sponsor sau creditor inițial, pot deveni expuse la riscul de credit al unei poziții din securitizare, inclusiv atunci când instituțiile acționează în calitate de contraparte la un instrument financiar derivat pentru tranzacția de securitizare, în calitate de contraparte de acoperire pentru tranzacția de securitizare, în calitate de furnizor de facilitare de lichiditate pentru tranzacție, precum și atunci când instituțiile dețin poziții din securitizare în portofoliul de tranzacționare în contextul activităților de formare a pieței.
- (3) În cazul tranzacțiilor de resecuritizare, transferul riscului de credit are loc la nivelul primei securitizări a activelor și la al doilea nivel al tranzacției, de „reîmpachetare”. Cele două niveluri ale tranzacției și cele două situații de transfer al riscului de credit aferente acestora sunt independente din perspectiva cerințelor prevăzute de prezentul regulament. Reținerea interesului economic net și obligația de diligență ar trebui să fie asigurate la fiecare nivel al tranzacției, de către instituțiile care devin expuse la riscul de credit transferat la nivelul respectiv. Prin urmare, în cazul în care o instituție devine expusă numai la cel de al doilea nivel al tranzacției, cel de „reîmpachetare”, cerințele referitoare la reținerea unui interes economic net și la obligația de diligență se aplică instituției respective numai în ceea ce privește cel de al doilea nivel al tranzacției. În cadrul aceleiași tranzacții de resecuritizare, instituțiile care au devenit expuse la primul nivel de securitizare a activelor ar trebui să respecte cerințele referitoare la reținerea interesului economic și la obligația de diligență în legătură cu primul nivel de securitizare al tranzacției.
- (4) Este necesar să se specifice mai în detaliu cum se aplică angajamentul de reținere, inclusiv cum se asigură conformitatea atunci când există mai mulți inițiatori, sponsori sau creditorii inițiali, să se furnizeze detalii privind diferitele opțiuni de reținere, precum și recomandări privind modalitățile de măsurare a cerinței de reținere în momentul inițierii tranzacției de securitizare și în permanență și privind aplicarea derogărilor.
- (5) La articolul 405 alineatul (1) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt stabilite diferite opțiuni care permit respectarea nivelului prevăzut de reținere a interesului. Prezentul regulament specifică în detaliu modalitățile de asigurare a respectării fiecăreia dintre aceste opțiuni.
- (6) Reținerea unui interes s-ar putea asigura printr-o formă sintetică sau contingentă de reținere, cu condiția ca metodele respective să respecte pe deplin una dintre opțiunile prevăzute la articolul 405 alineatul (1) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu care poate fi echivalată forma sintetică sau contingentă de reținere, și cu condiția respectării cerințelor de comunicare a informațiilor.
- (7) Este interzisă acoperirea sau vânzarea interesului reținut în măsura în care tehnicile respective subminează scopul cerinței de reținere, acestea putând fi în schimb permise în cazul în care nu acoperă reținătorul împotriva riscului de credit aferent pozițiilor din securitizare reținute sau expunerilor reținute.

⁽¹⁾ JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

- (8) Pentru a asigura păstrarea continuă a interesului economic net, instituțiile ar trebui să se asigure că nu există niciun mecanism încorporat în structura de securitizare prin care cerința minimă de reținere în momentul inițierii tranzacției de securitizare ar scădea în mod necesar mai rapid decât interesul transferat. În mod similar, interesul reținut nu ar trebui să fie tratat prioritar din punctul de vedere al fluxurilor de trezorerie pentru a beneficia în mod preferențial de rambursare sau amortizare, astfel încât să scadă sub 5 % din valoarea nominală continuă a tranșelor vândute sau a expunerilor securitizate. În plus, suportul de credit acordat instituției care își asumă expunerea la o poziție din securitizare nu ar trebui să scadă în mod disproporționat în raport cu rata de rambursare a expunerilor suport.
- (9) Instituțiile ar trebui să fie în măsură să utilizeze modelele financiare elaborate de terți, alții decât instituțiile externe de evaluare a creditului (ECAI), astfel încât să reducă sarcina administrativă și costurile de asigurare a conformității care decurg din îndeplinirea obligațiilor de diligență. Instituțiile nu ar trebui să utilizeze modelele financiare elaborate de părți terțe decât în cazul în care au avut grijă, înainte să investească, să valideze ipotezele relevante ale modelelor și structurarea acestora și să înțeleagă metodologia, ipotezele și rezultatele acestor modele.
- (10) Este esențial să se specifice mai în detaliu frecvența cu care instituțiile ar trebui să verifice conformitatea cu cerințele aferente obligației de diligență, modul de evaluare a adecvării sau inadecvării diferitelor politici și proceduri utilizate pentru portofoliul de tranzacționare și în afara acestuia, precum și modul de evaluare a conformității în cazul în care pozițiile se referă la portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație. De asemenea, este esențial să se clarifice anumiți termeni menționați la articolul 406 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cum ar fi „caracteristicile de risc” și „caracteristicile structurale”.
- (11) În temeiul articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ar trebui să se considere că entitățile stabilite în țări terțe care sunt incluse în consolidare, în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, însă cărora nu li se aplică direct ponderile de risc suplimentare, într-un număr restrâns de situații, de exemplu în cazul expunerilor deținute în portofoliul de tranzacționare în scopul activităților de formare a pieței, nu au încălcat dispozițiile articolului 405 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Ar trebui să se considere că instituțiile nu au încălcat dispozițiile articolului respectiv atunci când oricare din aceste expuneri sau poziții din portofoliul de tranzacționare nu este semnificativă și nu reprezintă o parte disproporționat de mare din activitățile de tranzacționare, cu condiția să existe o înțelegere completă și detaliată a expunerilor sau pozițiilor și să fi fost aplicate politici și proceduri formale care sunt adecvate și proporționale cu profilul general de risc al entității respective și al grupului.
- (12) Este necesar să existe o informare inițială și continuă a investitorilor cu privire la nivelul angajamentului de reținere și la toate datele relevante și semnificative, inclusiv privind calitatea creditului și performanța expunerii suport, astfel încât să se îndeplinească obligația de diligență privind pozițiile din securitizare. Informațiile comunicate ar trebui să includă detalii cu privire la identitatea reținătorului, opțiunea de reținere aleasă și angajamentul inițial și continuu de reținere a unui interes economic. În cazul în care pot fi aplicate derogările prevăzute la articolul 405 alineatele (3) și (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ar trebui să existe o comunicare explicită cu privire la expunerile securitizate în cazul cărora nu se aplică cerința de reținere și cu privire la motivul pentru care nu poate fi aplicată cerința respectivă.
- (13) Prezentul regulament are la bază proiectele de standarde tehnice de reglementare prezentate Comisiei de către Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană).
- (14) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) a efectuat consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare pe care se bazează prezentul regulament, a analizat costurile și beneficiile potențiale aferente și a solicitat avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar instituit în conformitate cu articolul 37 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DEFINIȚII ȘI EXPUNEREA LA RISC A UNEI SECURITIZĂRI

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (a) „reținător” înseamnă entitatea care acționează în calitate de inițiator, sponsor sau creditor inițial, care reține un interes economic net în securitizare, în conformitate cu articolul 405 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (b) „formă sintetică de reținere” înseamnă reținerea interesului economic prin utilizarea instrumentelor derivate;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (c) „formă contingentă de reținere” înseamnă reținerea interesului economic prin utilizarea garanțiilor, a acreditivelor și a altor forme similare de suport de credit care asigură o aplicare imediată a reținerii;
- (d) „tranșă verticală” înseamnă o tranșă care îl expune pe cel care o deține riscului de credit pentru fiecare tranșă emisă a tranzacției de securitizare, pe o bază proporțională.

CAPITOLUL II

EXPUNEREA LA RISCUL DE CREDIT AL UNEI POZIȚII DIN SECURITIZARE

Articolul 2

Cazuri de expunere la riscul de credit al unei poziții din securitizare

- (1) Atunci când o instituție acționează în calitate de contraparte în tranzacțiile cu instrumente financiare derivate, în calitate de contraparte care furnizează acoperirea sau de furnizor de facilitare de lichiditate în ceea ce privește o tranzacție de securitizare, se consideră că instituția respectivă a devenit expusă la riscul de credit al unei poziții din securitizare în cazul în care instrumentul derivat, acoperirea sau facilitarea de lichiditate asumă riscul de credit aferent expunerilor securitizate sau pozițiilor din securitizare.
- (2) În sensul articolelor 405 și 406 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care o facilitare de lichiditate îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 255 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se consideră că furnizorul de lichiditate nu a devenit expus la riscul de credit aferent unei poziții din securitizare.
- (3) În contextul unei resecuritizări cu mai multe niveluri sau al unei securitizări care presupune mai multe tranzacții suport distincte, se consideră că o instituție a devenit expusă la riscul de credit care este aferent doar poziției din securitizare sau tranzacției de securitizare pentru care își asumă expunerea.
- (4) În conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se consideră că instituțiile nu au încălcat dispozițiile articolului 405 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pe bază consolidată, cu condiția îndeplinirii următoarelor condiții:
 - (a) entitatea care deține pozițiile din securitizare este stabilită într-o țară terță și este inclusă în grupul consolidat, în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (b) pozițiile din securitizare sunt deținute în portofoliul de tranzacționare al entității menționate la litera (a) în vederea activităților de formare a pieței;
 - (c) pozițiile din securitizare nu sunt semnificative pentru profilul general de risc al portofoliului de tranzacționare al grupului menționat la litera (a) și nu reprezintă o parte disproporționat de mare din activitățile de tranzacționare ale grupului.

CAPITOLUL III

REȚINEREA UNUI INTERES ECONOMIC NET

Articolul 3

Reținătorii unui interes economic net semnificativ

- (1) Interesul economic net semnificativ nu poate fi partajat între mai multe tipuri de reținători. Cerința de reținere a unui interes economic net semnificativ trebuie îndeplinită integral de oricare dintre următorii:
 - (a) inițiatorul sau inițiatorii multipli;
 - (b) sponsorul sau sponsorii multipli;
 - (c) creditorul inițial sau creditorii inițiali multipli.
- (2) Atunci când expunerile securitizate sunt create de mai mulți inițiatori, cerința de reținere trebuie îndeplinită de fiecare inițiator, în funcție de proporția din totalul expunerilor securitizate pentru care acesta a acționat în calitate de inițiator.
- (3) Atunci când expunerile securitizate sunt create de mai mulți creditori inițiali, cerința de reținere trebuie îndeplinită de fiecare creditor inițial, în funcție de proporția din totalul expunerilor securitizate pentru care acesta a acționat în calitate de creditor inițial.

(4) Prin derogare de la alineatele (2) și (3), atunci când expunerile securitizate sunt create de mai mulți inițiatori sau de mai mulți creditori inițiali, cerința de reținere poate fi îndeplinită în totalitate de un singur inițiator sau de un singur creditor inițial, cu condiția ca acesta să îndeplinească oricare dintre următoarele condiții:

- (a) inițiatorul sau creditorul inițial a instituit și gestionează programul sau schema de securitizare;
- (b) inițiatorul sau creditorul inițial a instituit programul sau schema de securitizare și a contribuit cu peste 50 % din totalul expunerilor securitizate.

(5) Atunci când expunerile securitizate au fost sponsorizate de mai mulți sponsori, cerința de reținere trebuie îndeplinită de oricare dintre următorii:

- (a) sponsorul al cărui interes economic este aliniat în cea mai mare măsură cu interesul investitorilor, astfel cum s-a convenit de către sponsorii multipli pe baza unor criterii obiective, de exemplu structurile de tarifare, implicarea în instituirea și gestionarea programului sau a schemei de securitizare și expunerea la riscul de credit al securitizărilor;
- (b) fiecare sponsor în mod proporțional, în funcție de numărul de sponsori.

Articolul 4

Îndeplinirea cerinței de reținere printr-o formă sintetică sau contingentă de reținere

(1) Cerința de reținere poate fi îndeplinită într-un mod echivalent cu una dintre opțiunile prevăzute la articolul 405 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, printr-o formă sintetică sau contingentă de reținere, atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) valoarea interesului reținut este cel puțin egală cu cerința de la opțiunea cu care poate fi echivalată forma sintetică sau contingentă de reținere;
- (b) reținătorul a comunicat în mod explicit faptul că va reține, în permanență, un interes economic net semnificativ în acest mod, furnizând inclusiv detalii privind forma de reținere, metodologia utilizată pentru stabilirea acesteia și echivalența sa cu una dintre opțiunile în cauză.

(2) În cazul în care o entitate, alta decât o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, acționează în calitate de reținător printr-o formă sintetică sau contingentă de reținere, interesul reținut pe o bază sintetică sau contingentă este garantat integral în numerar și este deținut separat sub forma fondurilor aparținând clienților, menționate la articolul 13 alineatul (8) din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹).

Articolul 5

Opțiunea de reținere (a): reținere proporțională în fiecare dintre tranșele vândute sau transferate investitorilor

(1) O reținere de cel puțin 5 % din valoarea nominală a fiecăreia dintre tranșele vândute sau transferate, astfel cum se menționează la articolul 405 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, poate fi obținută, de asemenea, prin:

- (a) reținerea a cel puțin 5 % din valoarea nominală a fiecăreia dintre expunerile securitizate, cu condiția ca riscul de credit al unor astfel de expuneri să fie de rang egal sau subordonat riscului de credit securitizat pentru aceleași expuneri. În cazul unei securitizări reînnoibile, astfel cum este definită la articolul 242 punctul 13 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, acest lucru s-ar realiza prin reținerea interesului inițiatorului, presupunând că interesul inițiatorului a fost de cel puțin 5 % din valoarea nominală a fiecăreia dintre expunerile securitizate și că a fost de rang egal sau subordonat riscului de credit care a fost securitizat cu privire la aceleași expuneri;
- (b) furnizarea, în cadrul unui program ABCP, a unei facilități de lichiditate care poate avea un rang superior în ordinea distribuirii fluxurilor de numerar către investitori stabilită prin contract (*contractual waterfall*), în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (i) facilitatea de lichiditate acoperă 100 % din riscul de credit al expunerilor securitizate;
 - (ii) facilitatea de lichiditate acoperă riscul de credit atâta timp cât reținătorul trebuie să rețină interesul economic printr-o astfel de facilitate de lichiditate pentru poziția din securitizare relevantă;

⁽¹⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

- (iii) facilitatea de lichiditate este furnizată de inițiator, sponsor sau creditorul inițial în cadrul tranzacției de securitizare;
 - (iv) instituției care devine expusă la o astfel de securitizare i s-a acordat accesul la informațiile corespunzătoare, astfel încât aceasta să poată să verifice conformitatea cu dispozițiile de la punctele (i), (ii) și (iii);
- (c) reținerea unei tranșe verticale care are o valoare nominală de cel puțin 5 % din valoarea nominală totală a tuturor tranșelor de note emise.

Articolul 6

Opțiunea de reținere (b): reținerea interesului inițiatorului pentru expunerile reînnoibile

O reținere prevăzută la articolul 405 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 poate fi obținută prin reținerea a cel puțin 5 % din valoarea nominală a fiecăreia dintre expunerile securitizate, cu condiția ca riscul de credit reținut al acestora să fie de rang egal sau subordonat riscului de credit securitizat al aceluiași expunerii.

Articolul 7

Opțiunea de reținere (c): reținerea unor expuneri selectate aleatoriu

(1) Portofoliul de cel puțin 100 de expuneri potențial securitizate, din care sunt selectate aleatoriu expunerile reținute și securitizate, menționate la articolul 405 alineatul (1) al doilea paragraf litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, trebuie să fie suficient de divers pentru a se evita concentrarea excesivă a interesului reținut. Atunci când pregătește procesul de selecție, reținătorul ține seama de factorii cantitativi și calitativi relevanți, pentru a se asigura că diferența dintre expunerile reținute și cele securitizate este cu adevărat aleatorie. Atunci când selectează expunerile, reținătorul expunerilor selectate aleatoriu ia în considerare, după caz, factori precum data emiterii (*vintage*), produsul, geografia, data inițierii, data scadenței, raportul împrumut/valoare, tipul de proprietate, sectorul industrial și soldul creditului rămas de rambursat.

(2) Reținătorul nu desemnează expuneri individuale diferite ca expuneri reținute în momente diferite decât dacă acest lucru este necesar pentru îndeplinirea cerinței de reținere cu privire la o securitizare în care expunerile securitizate fluctuează în timp, fie din cauza adăugării unor noi expuneri la securitizare, fie din cauza modificării nivelului diferitelor expuneri securitizate.

Articolul 8

Opțiunea de reținere (d): reținerea tranșei care suportă prima pierdere

(1) În conformitate cu articolul 405 alineatul (1) al doilea paragraf litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, reținerea tranșei care suportă prima pierdere este asigurată fie prin poziții bilanțiere, fie prin poziții extrabilanțiere și, de asemenea, prin oricare din următoarele variante:

- (a) furnizarea unei forme contingente de reținere, astfel cum se menționează la articolul 1 alineatul (1) litera (c), sau a unei facilități de lichiditate în contextul unui program ABCP, care îndeplinește următoarele criterii:
 - (i) acoperă cel puțin 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate;
 - (ii) constituie o poziție care suportă prima pierdere cu privire la securitizare;
 - (iii) acoperă riscul de credit pentru toată durata angajamentului de reținere;
 - (iv) este furnizată de inițiator, sponsor sau creditorul inițial în cadrul tranzacției de securitizare;
 - (v) instituției care devine expusă la o astfel de securitizare i-a fost acordat accesul la informațiile corespunzătoare, astfel încât aceasta să poată să verifice conformitatea cu dispozițiile de la punctele (i), (ii), (iii) și (iv);
- (b) supragarantarea, ca formă de îmbunătățire a calității creditului, în cazul în care supragarantarea respectivă se comportă ca o reținere care suportă prima pierdere, egală cu cel puțin 5 % din valoarea nominală a tranșelor emise de securitizare.

(2) Atunci când tranșa care suportă prima pierdere depășește 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate, reținătorul are posibilitatea să nu rețină decât o parte din această tranșă care suportă prima pierdere, atunci când această parte este echivalentă cu cel puțin 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate.

(3) Pentru îndeplinirea cerinței de reținere a riscului la nivel de schemă de securitizare, instituțiile nu iau în considerare existența tranzacțiilor suport în care inițiatorii sau creditorii inițiali rețin o expunere care suportă prima pierdere la nivelul specific al tranzacției.

Articolul 9

Opțiunea de reținere (e): reținerea unei prime pierderi în fiecare expunere securitizată

(1) Reținerea unei expuneri care suportă prima pierdere la nivelul fiecărei expuneri securitizate, în conformitate cu articolul 405 alineatul (1) al doilea paragraf litera (e), se aplică astfel încât riscul de credit reținut să fie întotdeauna subordonat riscului de credit care a fost securitizat cu privire la aceleași expuneri.

(2) Reținerea menționată la alineatul (1) poate fi obținută prin vânzarea la valoarea actualizată a expunerilor-suport de către inițiator sau creditorul inițial, în cazul în care valoarea actualizării nu este mai mică de 5 % din valoarea nominală a fiecărei expuneri și în cazul în care valoarea actualizată a vânzării nu poate fi rambursată inițiatorului sau creditorului inițial decât atunci când nu este absorbită de pierderile legate de riscul de credit asociat expunerilor securitizate.

Articolul 10

Măsurarea nivelului de reținere

(1) Pentru măsurarea nivelului de reținere a interesului economic net, se aplică următoarele criterii:

- (a) inițierea este considerată momentul în care expunerile au fost securitizate pentru prima dată;
- (b) calcularea nivelului de reținere se bazează pe valorile nominale, iar prețul de achiziție al activelor nu se ia în considerare;
- (c) „marja în exces” (*excess spread*), astfel cum este definită la articolul 242 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, nu se ia în considerare la măsurarea interesului economic net al reținătorului;
- (d) aceeași opțiune și metodologie de reținere se folosesc pentru a calcula interesul economic net pe durata de viață a unei tranzacții de securitizare, cu excepția cazului în care circumstanțe excepționale impun necesitatea unei schimbări, iar schimbarea respectivă nu este utilizată ca mijloc de a reduce valoarea interesului reținut.

(2) În plus față de criteriile prevăzute la alineatul (1), cu condiția să nu existe niciun mecanism integrat prin care interesul reținut la inițierea tranzacției de securitizare ar scădea mai rapid decât interesul transferat, se consideră că îndeplinirea cerinței de reținere nu este afectată de amortizarea reținerii prin alocarea fluxurilor de numerar sau prin repartizarea pierderilor, care, de fapt, reduc în timp nivelul de reținere. Un reținător nu are obligația să își reinnoiască sau să își reajusteze în mod constant interesul reținut pentru a menține nivelul acestuia la cel puțin 5 % atunci când pierderile sunt realizate pe expunerile sale sau sunt alocate poziției sale reținute.

Articolul 11

Măsurarea reținerii pentru sumele neutilizate în expuneri sub formă de facilități de credit

Calcularea interesului economic net care trebuie reținut pentru facilitățile de credit, inclusiv cărțile de credit, se bazează exclusiv pe sumele deja trase, realizate sau primite și se ajustează în conformitate cu modificările aduse acestor sume.

Articolul 12

Interzicerea acoperirii sau a vânzării interesului reținut

(1) Obligația de la articolul 405 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și anume obligația ca interesul economic net reținut să nu facă obiectul diminuării riscului de credit, al pozițiilor scurte, al altei acoperiri și să nu fie vândut, se aplică ținând cont de scopul cerinței de reținere și de substanța economică a tranzacției. Acoperirile interesului economic net nu sunt considerate a fi acoperiri în sensul articolului 405 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, prin urmare, pot fi autorizate, în măsura în care acestea nu acoperă reținătorul împotriva riscului de credit al pozițiilor de securitizare reținute sau al expunerilor reținute.

(2) Reținătorul poate utiliza cu titlu de garanție, în vederea finanțării garantate, orice expuneri sau poziții din securitizare reținute, cu condiția ca o astfel de utilizare să nu transfere riscul de credit al acestor expuneri sau poziții din securitizare reținute asupra unui terț.

Articolul 13

Derogări de la articolul 405 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

Tranzacțiile menționate la articolul 405 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 includ pozițiile din securitizare din portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație, care sunt instrumente de referință ce îndeplinesc criteriul de la articolul 338 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau sunt eligibile pentru a fi incluse în portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație.

Articolul 14

Reținerea pe bază consolidată

În cazul în care reținătorul nu mai este inclus în sfera supravegherii pe bază consolidată, o instituție care îndeplinește cerința de reținere pe baza situației consolidate a instituției de credit mamă din UE, a societății financiare holding din UE sau a societății financiare holding mixte din UE, în conformitate cu articolul 405 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se asigură că una sau mai multe dintre celelalte entități incluse în sfera supravegherii pe bază consolidată își asumă expunerea la securitizare, astfel încât să asigure îndeplinirea continuă a acestei cerințe.

CAPITOLUL IV

CERINȚE AFERENTE OBLIGAȚIEI DE DILIGENȚĂ ÎN CAZUL INSTITUȚIILOR CARE DEVIN EXPUSE LA O POZIȚIE DIN SECURITIZARE

Articolul 15

Externalizare și alte considerații generale

(1) În cazul în care nu există informații disponibile cu privire la expunerile specifice care trebuie securitizate, inclusiv în cazul în care expunerile se acumulează înainte de securitizare sau dacă pot fi înlocuite în cadrul unei securitizări existente reînnoibile, se consideră că o instituție și-a îndeplinit obligațiile de diligență menționate la articolul 406 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru fiecare dintre pozițiile sale din securitizare, pe baza criteriilor de eligibilitate relevante pentru expunerile de acest fel.

(2) În momentul externalizării anumitor sarcini ale procesului, inclusiv ținerea evidențelor, în vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la articolul 406 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile care devin expuse la riscurile unei securitizări își mențin pe deplin controlul asupra acestui proces.

Articolul 16

Specificarea caracteristicilor de risc și a caracteristicilor structurale

(1) Caracteristicile de risc ale fiecărei poziții din securitizare menționate la articolul 406 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 cuprind următoarele caracteristici, selectate dintre cele mai adecvate și mai importante caracteristici:

- (a) rangul tranșei;
- (b) profilul fluxurilor de numerar;
- (c) orice rating existent;
- (d) performanța istorică a tranșelor similare;
- (e) obligațiile legate de tranșe incluse în documentația referitoare la securitizare;
- (f) îmbunătățirea calității creditului.

(2) Caracteristicile de risc ale expunerilor suport ale poziției din securitizare menționate la articolul 406 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 includ caracteristicile cele mai adecvate și mai importante, inclusiv informații privind performanța menționate la articolul 406 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește expunerile garantate cu ipotecă asupra bunurilor imobile locative. Instituțiile identifică parametri adecvați și comparabili pentru analizarea caracteristicilor de risc ale altor clase de active.

(3) Caracteristicile structurale suplimentare menționate la articolul 406 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 includ instrumente derivate, garanții, acreditive și alte forme similare de suport de credit.

Articolul 17

Frecvența verificărilor

După ce au devenit expuse la poziții din securitizare, instituțiile trebuie să verifice conformitatea cu articolul 406 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 cel puțin anual și mai des, de îndată ce au luat cunoștință de o încălcare a obligațiilor incluse în documentația referitoare la securitizare sau de o modificare semnificativă a oricăreia dintre următoarele caracteristici:

- (a) caracteristicile structurale care pot avea un impact semnificativ asupra performanței poziției din securitizare;
- (b) caracteristicile de risc ale pozițiilor din securitizare și ale expunerilor suport.

Articolul 18

Simulări de criză

(1) Simulările de criză menționate la articolul 406 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 includ toate pozițiile din securitizare relevante și sunt încorporate în strategiile și procedurile de simulare de criză pe care le efectuează instituțiile în conformitate cu procesul de evaluare a adecvării capitalului intern menționat la articolul 73 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(2) Pentru a îndeplini cerințele de simulare de criză menționate la articolul 406 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile pot utiliza modelele financiare comparabile elaborate de terți, în plus față de cele elaborate de instituțiile externe de evaluare a creditului (ECAI), cu condiția să poată demonstra, la cerere, că au avut grijă ca, înainte de a investi, să valideze ipotezele relevante ale modelelor și structurarea acestora și să înțeleagă metodologia, ipotezele și rezultatele acestor modele.

(3) Atunci când efectuează simulările de criză menționate la articolul 406 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cadrul unui program de emisiune de titluri pe termen scurt garantate cu active (program ABCP), menționat la articolul 242 alineatul (9) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care este sprijinit de o facilitate de lichiditate care acoperă în întregime riscul de credit al expunerilor securitizate, instituțiile pot efectua o simulare de criză privind bonitatea furnizorului facilității de lichiditate mai degrabă decât privind expunerile securitizate.

Articolul 19

Expunerile din portofoliul de tranzacționare și din afara portofoliului de tranzacționare

(1) Deținerea unei poziții din securitizare în portofoliul de tranzacționare sau în afara portofoliului de tranzacționare nu reprezintă în sine o justificare suficientă pentru aplicarea unor politici și proceduri diferite sau a unei intensități diferite de verificare în vederea îndeplinirii obligațiilor de diligență menționate la articolul 406 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Pentru a stabili dacă trebuie aplicate politici și proceduri diferite de verificare sau o intensitate de verificare diferită, sunt avuți în vedere toți factorii relevanți care au un impact semnificativ asupra profilului de risc al fiecărui portofoliu și al pozițiilor din securitizare relevante, inclusiv dimensiunea pozițiilor, impactul asupra bazei de capital a instituției în timpul unei perioade de criză, precum și concentrarea riscurilor într-o anumită tranzacție, un anumit emitent sau o anumită clasă de active.

(2) Instituțiile se asigură că orice modificare semnificativă care accentuează profilul de risc al pozițiilor din securitizare din portofoliul lor de tranzacționare și din afara portofoliului lor de tranzacționare se reflectă într-o modificare corespunzătoare a procedurilor lor în materie de diligență cu privire la pozițiile din securitizare respective. În această privință, instituțiile identifică în politicile și procedurile lor formale privind portofoliul de tranzacționare și din afara portofoliului de tranzacționare situațiile care ar determina o revizuire a obligațiilor de diligență.

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

Articolul 20

Pozițiile din portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație

Se consideră că au fost respectate dispozițiile articolului 406 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) pozițiile din securitizare fie sunt deținute în portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație și constituie instrumente de referință, astfel cum sunt menționate la articolul 338 alineatul (1) litera (b) din regulamentul respectiv, fie sunt eligibile pentru a fi incluse în portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație;
- (b) instituția respectă dispozițiile articolului 377 din respectivul regulament cu privire la calcularea cerințelor de fonduri proprii în ceea ce privește portofoliul său de tranzacționare pe bază de corelație;
- (c) abordarea instituției cu privire la calcularea fondurilor proprii în ceea ce privește portofoliul său de tranzacționare conduce la o înțelegere completă și detaliată a profilului de risc al investiției sale în pozițiile din securitizare;
- (d) instituția a pus în aplicare politici și proceduri formale adaptate portofoliului său de tranzacționare pe bază de corelație și proporționale cu profilul de risc al investițiilor sale în pozițiile din securitizare corespunzătoare, în vederea analizării și înregistrării informațiilor relevante menționate la articolul 406 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

CAPITOLUL V

CERINȚE APLICABILE INIȚIATORILOR, SPONSORILOR ȘI CREDITORILOR INIȚIALI

Articolul 21

Politici privind acordarea creditelor

- (1) Îndeplinirea obligației menționate la articolul 408 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 de către instituțiile inițitoare sau sponsor nu înseamnă că tipurile de împrumutător și produsele de credit trebuie să fie identice în cazul expunerilor securitizate și al celor nesecurizate.
- (2) În cazul în care instituțiile inițitoare și sponsor nu au fost implicate în acordarea inițială de credit pentru expunerile care trebuie securitizate sau nu sunt active în ceea ce privește acordarea de credit pentru tipurile specifice de expuneri care trebuie securitizate, aceste instituții trebuie să obțină toate informațiile necesare pentru a putea evalua în ce măsură criteriile aplicate pentru acordarea creditelor pentru aceste expuneri sunt la fel de solide și de bine definite ca și criteriile aplicate în cazul expunerilor nesecurizate.

Articolul 22

Furnizarea de informații privind nivelul angajamentului pentru reținerea unui interes economic net

- (1) În temeiul articolului 409 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, reținătorul comunică investitorilor cel puțin următoarele informații privind nivelul angajamentului său de a menține un interes economic net în securitizare:
 - (a) confirmarea identității reținătorului și dacă acesta reține interesul economic în calitate de inițiator, sponsor sau creditor inițial;
 - (b) dacă au fost aplicate modalitățile prevăzute la articolul 405 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a), (b), (c), (d) sau (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru a reține un interes economic net;
 - (c) orice schimbare în ceea ce privește modalitatea de a reține un interes economic net, astfel cum este menționată la litera (b), în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) litera (d);
 - (d) confirmarea nivelului de reținere la inițierea tranzacției de securitizare și a angajamentului de reținere pe o bază permanentă, care trebuie să se refere doar la continuarea îndeplinirii obligației inițiale și nu poate cere date cu privire la valoarea nominală sau de piață actuală sau cu privire la orice depreciere sau reducere a valorii interesului reținut.
- (2) Atunci când derogările prevăzute la articolul 405 alineatele (3) sau (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 se aplică în cazul unei tranzacții de securitizare, instituțiile care acționează în calitate de inițiator, sponsor sau creditor inițial trebuie să comunice investitorilor informații privind derogarea aplicabilă.
- (3) Comunicarea de informații menționată la alineatele (1) și (2) trebuie să fie sprijinită de documente justificative corespunzătoare și pusă la dispoziția publicului, mai puțin în cazul tranzacțiilor bilaterale sau private în care comunicarea privată de informații este considerată suficientă de către părți. Incluziunea unei declarații privind angajamentul de reținere în prospectul pentru titlurile emise în cadrul programului de securitizare este considerată a fi un mijloc adecvat de îndeplinire a acestei cerințe.

- (4) Comunicarea de informații este, de asemenea, confirmată după inițiere cu aceeași regularitate ca și frecvența rapoartelor privind tranzacția de securitizare, cel puțin o dată pe an și în oricare dintre următoarele situații:
- (a) atunci când are loc o încălcare a angajamentului de reținere menționat la articolul 405 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (b) atunci când performanța poziției din securitizare sau caracteristicile de risc ale securitizării sau ale expunerilor suport se modifică semnificativ;
 - (c) în urma unei încălcări a obligațiilor incluse în documentația referitoare la securitizare.

Articolul 23

Comunicarea datelor relevante semnificative

- (1) Inițiatorii, sponsorii și creditorii inițiali se asigură că datele relevante semnificative menționate la articolul 409 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt ușor accesibile pentru investitori, fără a presupune o sarcină administrativă excesivă.
- (2) Comunicarea corespunzătoare de date menționată la articolul 409 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 se face cel puțin o dată pe an și în următoarele condiții:
- (a) atunci când performanța poziției din securitizare sau caracteristicile de risc ale securitizării sau ale expunerilor suport se modifică semnificativ;
 - (b) în urma unei încălcări a obligațiilor incluse în documentația referitoare la securitizare;
 - (c) pentru ca datele respective să fie considerate relevante și semnificative pentru diferitele expuneri suport, acestea trebuie, în general, să fie furnizate pentru fiecare împrumut în parte, putând exista totuși situații în care datele respective sunt furnizate agregat. Atunci când se evaluează dacă informațiile furnizate în mod agregat sunt suficiente, printre factorii care trebuie luați în considerare se numără granularitatea portofoliului suport și dacă gestionarea expunerilor din portofoliul respectiv se bazează pe portofoliul în sine sau pe fiecare împrumut în parte.
- (3) Cerința de comunicare a informațiilor trebuie să respecte orice alte dispoziții legale sau de reglementare aplicabile reținătorului.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 24

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 13 martie 2014.

Pentru Comisie
Președintele
José Manuel BARROSO